

Мина Спиридонова
Среща през времето

...Проблясъци... пак проблясъци... топло... допир и видяното в мрака на стаята...

Тя пак избледняваше, но не го осъзнаваше, а продължаваше да реди малките дървени фигурки на земята.

Тя беше твърде малка, за да разбере и да протегне към него ръце за помощ...

О, майчице прости ми...

Малкото момиченце бърбореше на неразбираемия си детски език, обрамчено в синкаво сияние, което придаваше зеленикав отблясък на русите къдрици. Дракончето от боядисано зелено дърво вече се спускаше в несигурния си полет към лицето му...

Той се спусна към нея и със смях се опита да вземе играчката. Но в следващия миг те просто изчезанаха, стопени сред лек полъх на сняг...

Нямаше я вече сестра му...

...Вратите се затвориха и се отвориха други, завесите се развяваха и надипляха в призрачни силуети...

Той се обърна. В стаята влезе тя, приказна както винаги. Тъмна вълниста коса се спускаше до кръста, бледозелена на цвят роба с бродирани на ръкавите русалки и феи...

– Дилиън, мой мили Дилиън... – прошепна в сумрака на лунните отблясъци царкиня Млада, и взе отмалелия воин в ръцете си.

– Млада! Моля те помогни ми най-сетне!

– Не, прости ми! Не мога да бъда при теб, така както искам, защото това е само сън, в който ти си моя реалност. Не мога и да ти намеря това, което търсиш!

– Но ти никога не ми казваш кога ще дойдеш отново. Това чакане...

– Знам. – Тя помилва косата му и сълзи покапаха от очите ѝ. После с усилие се отдръпна и го остави. – Трябва да те напусна, ти трябва да ме чакаш. А аз ще продължавам да тъка свилената си одежда.

– Одежда?

– Ела при мен, Дилиън. Умолявам те, нека това да свърши; не мога да сънувам повече, защото това ми причинява болка. Ела при мен, Дилиън, за да приключи това мъчително очакване. Ела при мен!

– Но аз не знам къде са владенията ти?

– Ще ти кажа... някой ден... – Тя избледняваше и гласът ѝ заглъхваше. – Чакай ме и не ме забравяй... Ела при мен...

Ароматът на свещи и нектар от пъстролисти се завихри и обви тялото на младият мъж. Върху му се изсипаха сини и червени пера...

Дилиън се надигна и объркано се озърна, но в спалнята беше сам,

разбира се. Съмваше се, а в далечината проблясваха светкавици. Гръмотевиците отекваха едва доловимо, отразени от морската вода и понесени от соления въздух, който обвиваше северното крило на замъка Л'Схора. Бурята си отиваше, оставяйки смутените луни безпомощно да угасват в легло от искрящи прозрачни облаци.

Младият принц обу набързо кожените си панталони и опипом се отпрати бос към кухнята. Слезе по главните стълби, макар да предпочиташе външните. Гладките плочи от черен гранит със сребърни жилки бяха хладни и хлъзгави на местата, където съхнеха след снощното почистване. В коридора беше значително по-студено, което се допълваше от мистериозни по произход въздушни течения. Въпреки всичко Дилиън разкопча докрай ризата си.

На входа на кухнята пазеха два мирно застанали рицарски доспеха. На щитовете им бяха гравирани гербове, по които се разпознаваха последните им притежатели – двамата чичовци на младия принц. Единият, който трябваше да е навършил вече сто и четири години, Сурей, бе славен майстор на меча, също както покойният му брат, Тисис VII, бе надминат в стрелбата с лък.

Двадесет и една годишният им племенник промени едва забележимо ъгълът на наклон на двете пики, при което по сумрачния коридор се разнесе призрачно скърцане. След това продължи към кухнята на пръсти.

Трапезарията беше обширно помещение, което гледаше към най-източната част на градината с два великолепни, огледални прозореца, увенчани с ониксови рамки и цветна стъклопис. Пред източния прозорец имаше фин слънчев часовник, който поради ранния сумрак едва забележимо сочеше пет часа.

Огромното огнище беше топло.

Дилиън се протегна уморено и с присъщата си сръчност се зае да си направи нещо за ядене. След това приседна на стола до дългата, правоъгълна резбована маса и постави трите сандвича, супата и сока от плодове пред себе си.

Нахрани се бързо и макар все още да изпитваше вълчи глад, не яде повече.

По пода зашляпаха нечии крака и Дилиън мигновено вдигна главата си, която уморено бе клюмнала на гърдите му. Взря се с насмешка във вратата и твърдо заяви:

– Ако са ти мили чистите дрехи, спри на място. Сокът от смесени плодове не се чисти лесно.

Настъпи тишина. Едрата фигура на Талитат изплува от мрака и се подпря на лявото крило на вратата.

– Съжалявам, че ще се наложи да пропуснеш интересното сражение с по-големият си брат, но по-добре ми дай да го изпия, вместо да ми правиш нов.

– Кой каза, че ще те поя или пък храня? Днес не е мой ред за закуската, ако си забравил, но тъй като на теб изведнъж ти стана навик да се успиваш, се налага пак аз да върша всичко. Колкото и да ти е мъчно, последният дуел го спечелих в честна схватка, което не мога да кажа за твоите методи на борба.

Талитат се поизправи и подпря пестници на кръста си.

– Определено не смятам дуела за решен, Дилиън. Сирала се разписа с глупостите си, че сме се били... какво беше... „изпозаклали“ точно преди Сердинден и пак влезе в ролята си на Спасителката със златните ябълки. – Талитат се подсмихна. – Като ти минат драскотините, ще я накараме да ни брои. Ще се побъркам от наслада, щом си представя интересните слова, които ще отпрати по повод бурната ни мъжка страст за „кръвопролития и сеч в мирно време“.

– Това е гадно. Тя не е лигла като братовчедката Белсрона, която между другото има голямо желание да си играе на Спасителка. Вече виждам как те гони да ти превързва раните, а мене ме налага с метлата. А после ще те...

Талитат пропусна последната забележка край ушите си, но не можа да остане равнодушен при думите на Дилиън. Изглежда го кръвнишки, но не каза нищо, колкото и да му се прииска. Всъщност щеше да сподели впечатленията си пред Сирала. Добре щеше да се получи. Отмъстително. Обърна гръб на брат си и извади парче студено печено от плитък поднос, поставен в пещта. Виното беше на масата. Взе си бокала и седна.

Дилиън внимателно го наблюдаваше. Талитат бе спокоен, но бе свикнал да съдържа гнева си с професионална ловкост. Нито едно трепване на силната му челюст, нито едно излишно движение. Макар да беше по-голям от Дилиън на години, по-ниският ръст не му пречеше да бъде също така атрактивен, каквито между другото бяха всички мъже на рода Селвей. Те също така бяха най-добрите в изкуството на хладните оръжия, по-рядко в стрелковите. Рядкост бе умението на Таритат, който бе усвоил невероятно прецизно боравенето с лък. Той и Тисис VII бяха „издънките“ на Селвей в това отношение. Талитат бе получил като наследство лъка на чичо си, изкован от сребристо-златна сплав, с гравюри

от Божествената одисея.

Ако тази дарба беше рядкост, то магическите умения в рода бяха абсолютно непознати. Никой от наследниците не беше притежавал подобни таланти, дори и в най-дълбока древност. Като цяло и магьосниците не се ползваха с особена почит, затова в замъка нямаше маг, дори за най-неотложните нужди. При тежките сражения воините предпочитаха да умират от треска или инфекции, вместо да прибегнат до помощта на владеещ прокълнатото изкуство.

– Мъртъв си. – Талитат дори не го погледна.

Дилиън се ухили, но се овладя. Всъщност вече не му беше толкова смешно. Нещо го жегна, но в първия момент не можа да си спомни какво точно. Нещо отдавнашно, утаило се като смътна тревога в мислите му.

Стана бързо и за малко щеше да събори стола. Той изскърца, но се закрепил. Дилиън искаше да скрие изражението на лицето си, защото не искаше да привлече вниманието на Талитат. Но проклетият стол развали всичко, въпреки че брат му не реагира и остана съвършено спокоен. Абсолютно измамно поведение. Нищо не можеше да стресне стрелеца или да са изплъзне от набитото му око. Отивайки към рафтовете, Дилиън ядно подритна крака на стола. Отвори вратичката на долапчето, което беше вградено в масивната каменна стена и обградено с плоски плочи от Бял кристалит, и извади от там малко стъкло с хладно билково вино. Много силно вино, което беше ужасно горчиво и удряше здраво главата и затова се използваше предимно за лекарство. От тясната пролука лъхна на студ и влажна плесен. Някаква синкава чуплива плесен, която белия кристалит образуваше и поддържаше студено. Камъкът се добиваше само във височините на Дракес и беше изкристализирала планинска скала.

Сипа си мъничко питие и го помириша с екстаз. Подозираше какви билки съдържа, макар винарят Колфен да пазеше рецептата ревниво. Дилиън обаче можеше да се закълне (и го правеше), че едната трева е силно отровна.

– Ох, любимото винце на Колфен. Някой път ще си изпатиш, задето пипаш често там. Само за едно не мога да престана да се дивя – че не те хваща. Ти си някакво отклонение от семейните нрави. Да не можеш да се напиеш като хората и да си повеселиш душата.

– И да правя циркове като теб? Странен модел за сравнение имаш. Сирала също не я хваща.

– О, стига. Та това е Сирала, човече. Тя е просто феноменална. И

изкарва пари от това. Не стига, че обира хората ми, надпива ги и ги използва за... по... въъ... други начини.

– Лъжеш, Тали. Тя не прави така. А на теб не ти ли стига да ти го пиеш насила, когато имаш треска?

Талитат повдигна вежда. И двамата знаеха, че на него му прилошава от билките, сварени в лековитото вино. Последният махна с ръка, с което темата беше приключена.

Дилиън седна, извърнат към събуждащия се хоризонт, струящ през прозореца. Мълчеше.

– Все повече се обърквам. Помня. – каза най-сетне. – Не знам. Не знам.

– Криеш. И лъжеш. Двубоите са си едно, но всичко друго не може да остане скрито. Ние сме братя. Твоите скърби са и мои. Твоите болки мъчат и мен.

– Все същото. Лазара. Млада. Млада. Лазара. Омагьосан кръг, който ме ужасява. Проклети спомени.

– И аз така си помислих. Първо – блед си (нездравословно). Второ – първи в кухнята (много лошо). Трето – оправил си пиките на лицарите (ти рядко ги забелязваш). Четвърто – все ме подиграваш за Белсро-на (само че това беше преди пет години).

– Няма значение. Случи ми се дя хвърля един поглед на кореспонденцията ти, та видях накъде се движи работата.

Талитат присви очи и разтри рамото си.

– Това не го знаех.

В кухнята влязоха трима слуги и сънено поздравиха. След малко към тях се присъедини и готвачката, която бързо приведе кухнята в спретнат вид. Запали голямата камина за печива и окачи две куки и широката скара за месо над огъня. След това отвори единия прозорец и се скри в помещението за сушено месо и плодове.

– Ще споделиш ли? – настоя Талитат и приглади разрошената си от сутрешния бриз черна коса. Замириса на солени изпарения. Няколко търговски кораба се насочваха към пристанището, следвани от ято любопитни чайки и вресливи спатуси – шарени пернати, повечето от които пътуваха с корабите и се славеха най-вече с говорящите си способности, пресъздавайки абсолютно неподражаемо псувни и мръсни моряшки историйки, съчинявани по пътя през моретата.

Двамата се взряха в изгрева, който тепърва събуждаше света за нов горещ ден. Беше почти шест.

– Пак я сънувах. Все така ярка и засмяна е... сякаш е жива. Жива...

Смееше се, а после внезапно се стапя във въздуха. Безследно. Като че ли никога не я е имало. Нищо не съм забравил, а вярвах в това. Всяко движение, дума, къдрица си е все там.

Свикнал бе да крие всички чувства, които спомените от тази нощ предизвикваха. Талитат не продума. Не можеше да му помогне в болката. Не можеше да му каже нищо, не можеше да го утеши. Дилиън бе твърде жесток със себе си.

Дилиън стана и седна на перваза пред отворения прозорец. Имаше нужда от въздух. Талитат и Сирала бяха тези, които го спасиха от гнева на отчаяния му баща. Фелгеспе и Двоян бяха родени по-късно и не можеха да знаят друго, освен факта за загубата.

– А после и Млада. Тя... ами тя... помоли ме да отида при нея... защото ме разбира... не знам... обърквашо е. Тя знае всичко. И ми вярва. Изпитвам нужда, силна нужда да се отзова на повика ѝ. Да я последвам.

– Не знам. Казвал си ми, но това е твърде странно. Общите спомени, присъниците, след като си сънувал и Лазара. Не изглежда да е съвпадение. Тук е намесено нещо повече и крие много опасности. Нищо не знаеш за нея. Нито за това какви способности владее. От кое кралство е? Просто... Та това е магия, проклетни зимни елементи!

Разбира се, Дилиън бе прозрял това отдавна, но се бе уморил да търси отговорите през годините. Накрая го прие. Нещо в него се бе прекършило заедно с очакването всеки момент Лазара да се върне. Поклати глава уморено. Искаше да спи. Да не се събужда с дни, въпреки че от седмица не правеше почти нищо друго, заради доскорошното боледуване.

По коридора се разнесе звънливият смях на жена, последван от писък и тупурдия. Дилиън остана на мястото си, а Талитат се обърна заедно със стола си към вратата.

Писъците бяха на Сирала, подгонена от Фелгеспе. Младото момиче се опитваше да надвика глъчката в кухнята. Готвачката подаде любопитно глава от килера.

Сирала изведнъж спря да обикаля масата и замръзна в превзета театрална поза. Приведе се над Талитат и несплетената ѝ коса се разпиля по гърдите му.

„... а аз стоях със часове наред
и вцепенено гледах. Слънцето залезе,
но продължавах да се вирам все напред.
Аз знам защо останах в този замък –

за да оживее моят любим.
И пак проклев аз туй сърце от камък!
А трябваше смъртта да поделим.
Дали е по-добре?
И все пак бях жива, той също.
Но чух, че бил отплавал по море
и със съмнение, за мене неприсъщо,
се позачудих – дали е по-добре?
Защото дните отминават,
а него няма го все още.
И кораби се спират, и отплават,
а все за него гледам – даже нощем...“

– Дай го де! – Фелгеспе грабна листа.

– Младият Вотрайден не заслужава подобни саможертви,
Фелгеспина.

– О, да, трябваше първо теб да попитам! Вие сте сродни души.

Сирала поклати ядно глава.

– Това беше много грубо.

После погледът ѝ се плъзна към полуразсъблечените ѝ братя. Сестра ѝ едва сега ги забеляза, но също се ухили съучастнически-преценяващо.

– Ето това тук е класика. Тези божествени мъже тук заслужават и нещо повече.

Двамата я погледнаха с укор.

– Сирала, тук има малки деца.

– Къде? – озърнаха се сестрите и избухнаха в смях. – В моменти като този искрено негодувам от факта, че сме роднини.

Сирала и Фелгеспе се хванаха за ръце и запяха на два гласа. Думите бяха на стара любовна песен и се преплитаха в най-нежния лирически диалект, създаден преди хиляди години, за да бъде път от Нелохористите. Те бяха школа за песнознание, споменавана в легендите и се състоеше от момичета и момчета от цяла Лирика, надарени с божествени гласове. Една от най-известните мелодии, която въпреки многото метаморфози бе успяла да оцелее, се наричаше „При извора на Ромяла“ и имаше приятно закачлив характер. Специфичният танц, изпълняван перфектно от Сирала и Фелгеспе, предизвика бурни реакции от страна на двамата мъже и в очите на танцьорките светна типично жинското удоволствие. Прехвърквайки около масата в ураган от ефирни воали, двете внезапно

приседнаха на масата. Бяха задъхани и за момент продължиха да пеят.

След малко Сирала се обади:

– Днес пристигат търговците от Тулма 'х' Стихат.

– Видяхме корабите. – Дилиън бе подпрял гръб на рамката на прозореца и гледаше към стаята. Фелгеспе се изправи до него и започна да си играе с косата му.

– Аз ще си купя спатус – продължи Сирала.

Братята прихнаха в неудържим смях.

– Абе, смеете се, но въобще не сте интересни.

Дилиън стана сериозен.

– Че за какво ти е? – намеси се Талитат. – Нали си имаш мен! Виж сега, имам предложение. Можеш да ме купиш на половин цена, а ти гарантирам много по-разнообразен репертоар.

Тя го изгледа с присвити очи.

– Ти просто не можеш да схванеш идеята ми. – Сега беше неин ред да се смее. – Смятам да го поотгледам, за да научи още повече думички. Аз лично ще се заема. Ще го научим на разни неща от протокола, обяснени на жаргонно наречие, тоест с възможно най-разговорния език на улицата. А измежду протокола, по някоя *друга* приказка. – Тя смигна палаво на Дилиън. – Че са и шаренки.

– Ще го учиш да псува?

– Е, ако става въпрос за украса, аз съм по-добър и в това – намеси се Талитат. – Цял ден ще си вися мирно и кротко, даже без да псувам, ако такава е волята на нейно височество. Е, вярно, пера нямам, но пък може да ме нарисуваш или...

– Страхотно! И ще се разхожда цял ден гол из двореца! – намеси се Фелгеспе.

– Тове вече е прекалено – каза Талитат с укор.

– И после ще подарим спатуса на Белсрона. На братовчедката Белсрона. – Гласът на Сирала бе невъзмутим, когато му го подхвърли, но Дилиън и Фелгеспе вече се търкаляха от смях.

Младият стрелец стана.

– Не, тук явно има нещо повече от спортна злоба с която аз не мога да съм равнодушен.

– Е, и? Дилиън ще дойде с мен.

– Ха, ха!!!

– Нали, Дилиън?

– Няма!

Тя се доближи до него и му предложи парче хляб, напоено с

медовина, с резен горещо месо отгоре. Готвачката я изгледа, докато го вземаше от плота и го поставяше на затоплена порцеланова чиния, и се усмихна.

– Аз съм много зает. Сигурно ще дойда, ако намеря малко време.

Събуди се по тъмно и след това остана под завивките да наблюдава разпръсването на облаците след бурята. Събуждането ѝ беше внезапно, а тя обикновено се будеше по едно и също време. Покрай крепостните стени все още се виеха купчини пара.

Надигна се с нежелание. В главата ѝ все още искреше съня, от който току-що беше излязла. Младежът от съня ѝ, чието име бе Дилиън отново бе посетен от онази, другата. Сега дори дочу гласа му, сякаш бе на крачки от него. Видя, че нещо с него не е наред, но видя и тази, която го закриляше, и разбра. Това не можеше да си го обясни, но то я тревожеше и тя нямаше да престане да мисли върху него. Днес нямаше да може да се съсредоточи върху предстоящите задачи и дори не искаше да отива в дюкяна. Знаеше, че трябва да е благодарна на брат си за това, че има работа, защото имаха нужда от нейното възнаграждение. Той въпреки изкарваше добри пари от войската на Селвей и споделяше част от тях със семейството, но не можеше да си позволи изцяло да ремонтира къщата, която беше буквално съборетина, когато се нанесоха. Не се учуди, че е така евтина. Поне се оказа стабилна съборетина. Поставиха повече от прозорците и обковаха цялата фасада с дебели греди от сухо жилчесто дърво. Вече не духаше. Смениха вратата, но задната остана все така нацепена. Май това беше всичко, което можах да направят. Къщата все пак беше в бедняшкия квартал, въпреки че беше най-добрата и имаше два етаж. Беше много по-хубава и по-здрава от последния им дом. Едно от най-хубавите ѝ предимства бе, че гледаше право към източната стена и пристанището в ниското. Всяка сутрин яркостта на изгрева я отнемаше от обителта на съня и тя не можеше да обясни чувствата, които безбрежното море предизвикваха в душата ѝ.

Майка ѝ вече бе станала, когато тя слезе. Пригответи се бързо, но почти нищо не си казаха. Не ѝ се говореше. Преди да тръгне, старата Сунек продума:

– Зекелниш заминава утре с войската.

– Какво? Но защо? Ние току-що идваме. Би могъл да остане поне още няколко дни.

– Говориш безсмислици. Това не е негово желание. Такава му е службата. Ще ни пише. А ти по-добре не закъснявай за своята.

Абвима тръгна към Големия пазар на външния град. Там се

намираше тъкачницата, в която работеше. Жената беше добра и ѝ показваше тънкостите на занаята, защото харесваше сръчността и изобретателността ѝ. Разбираше трудността на положението ѝ, макар на Абвима да не ѝ бе ясно как може някой да проявява такова чувство към напълно непознат човек. Майка ѝ определено не притежаваше такава черта, но Абвима отдавна се беше примирила с факта, че брат ѝ беше по-обичания, защото успя да се издигне и да служи като воин в такава войска, както тази на Селвей. Зекелниш не беше крадец или ковач, каквито бяха сега повечето от приятелите му от детинство.

Площадът и пазара се намираха по-нагоре в средата на главната улица. Самата улица започваше от портите на замъка, разширяваше се в кръгъл площад и достигаше до пристанището, многократно завиваща и разклонена, докато обиколи целия град.

Обширното кръгло пространство бе опасно от шарените занаятчийници, а в средата бе самият пазар, както винаги изобилстващ от всевъзможни стоки и храни от всички известни посоки на света. По-надолу, към дома на Абвима бяха повечето кръчми, ханове и изби, някои от които много скъпи и хубави, дето отсядаха най-богатите пътници и търговци.

Камъните бяха мокри от дъжда, но слава богу, локвите бяха попрехъхнали. Въпреки това тя повдигна полите на вълнената си рокля, захабена от пране и носене и единствената, която имаше за хладното време.

Ранният час не пречеше на оживлението. Разбра от откъслечно дочути фрази, че са пристигнали три нови търговски кораба с доста екзотични стоки, за които имаше запазени сергии.

Тълпата се оживи и Абвима мярна двама конника. Поздравите на хората носеха нужното уважение и имаха приятелско отношение без да са пресилено официални, макар да изглеждаше, че конниците са благородници. Младата девойка се поспря и се загледа с интерес.

– О, принц Дилиън и принцеса Сирала отиват към пристанището. Може би за делегацията от...

Абвима изтръпна и се втурна през тълпата.

Най-отпред яздеше на червен кон жената. Беше хубава и млада, с черна коса и млечнобяла кожа. Облеклото не подходеше на титлата ѝ, но оглеждайки я отблизо, Абвима оцени вкуса ѝ за дългата бежова рокля от фин лен без украса. Краката ѝ бяха обути в меки и равни зелени чизми, косата бе прибрана в дебела плитка. Беше наметната с кафяв плащ, поръбен с ленен ширит.

Хората се бяха поразпърснали и едва когато се приближиха,

Абвима имаше възможността да огледа спътника на дамата. Междувременно те бяха слезли от конете, вървяха един до друг и се смееха звънко. От време на време тя поспираше на някое точно определено павилионче и дълго разглеждаше, а мъжът я изчакваше спокойно.

Той я поразил с присъствието си. Да, беше хубав, дори много, мускулест и грациозен, с мургава кожа и светла коса. На кръста му висеше дълъг и тежък меч. Но това, което я накара вътрешно да потрепери, бе потвърждението на неизбежното. Този мъж изведнъж бе излязъл от сънищата ѝ и бе станал реален, беше тук и сега, и не можеше да знае това, което знаеше тя за него и другата.

Младата принцеса се струваше позната на Абвима, но тя беше сигурна, че е някакво заблуждение, защото никога не я беше виждала, нито на сън, нито наяве.

Двамата вървяха бавно надолу и скоро тя дочу част от разговора им.

– Трябваше да приемеш предложението на Талитат. Щеше да ти излезе по-изгодно.

„Талитат! Как е възможно?!“

– Него пък изобщо не го вземам на сериозно.

– Е, това си беше изискан начин за вземане на паричен заем.

– О, недей. Кесията му е по-пълна и от тази на татко. Просто искаше да се поглези. Отлично си знаем колко е пестелив. О, гледай! Виждаш ли това което и аз виждам? Тези платове са пътували по море цяла година...

Тя се спусна надолу и го остави зад себе си.

Краката на Абвима трепереха, но тя не можеше да го остави да си тръгне, без да му е казала нищо. „Той трябва да знае. Не го ли предупредя сега, утре ще е късно. Тази нощ тя пак ще се появи.“

Неусетно отчаянието ѝ я бе отвело до него. Дали се спъна, или падна от страх, сама не знаеше. Коленичи в краката му.

– Ваше Височество, Вие трябва да научите нещо!

Той се усмихна смутено и сведе глава към непознатата червенокоса девойка. Хвана я за ръката.

– Но недейте коленичи пред мен, изправете се!

Тя вдигна очи и ги впи в неговите. Погледът ѝ го прониза, а ръцете ѝ стискаха силно неговата. Не се изправи, а заговори тихо.

– Не се страхувайте от мен – прошепна тя, защото усети тръпката, преминала през тялото и очите му. – Вие не бива да ходите при царкиня Млада. – Той се дръпна рязко, но тя го държеше здраво. Ако го

изпуснеше сега, шеше да го загуби напълно. – Чуйте ме! Тя не е никаква царкиня или могъща владетелка. Тя е нещо, за чието съществуване вие дори не бихте могли да предполагате. Нуждата ѝ я подтиква към вас, за това, което ѝ предстои, за завръщането ѝ там, откъдето идва. В другите светове, в другите пътища, от които е била прогонена. Вие сте ключа на освобождаването ѝ, защото сте силен, притежавате магическа дарба...

– Какво...не... – простена Дилиън.

– ...която е много мощна, защото е първична и без разклонения. Тя има белег на ръката си – половината от кръгло слънце – а вие имате другата половина на своята длан. Щом се свържат в едно, вие ще умрете.

– Коя сте вие? – Той не можеше да помръдне от вцепенение.

– Свилената одежда ѝ трябва, за да се върне у дома си, в Мрака.

– Коя сте вие? – Гласът му бе не по-силен от шепот.

– Казвам се Лазара – отвърна тя и закри уста с ръката си. Пусна го.

Мъжът отстъпи назад като опарен. Думите ѝ му причиниха изгаряща болка. Той загуби досег с реалността и представата за нея. Причерня му. Хвана коня за поводите и побягна към пристанището.

* * *

Мракът се сгъсти, тишината се напласти и гласовете заглъхнаха.

Тя отново се появи от тъмнината, все така красива и усмихната. Този път беше облечена в златоткана червена рокля, а на ръцете си носеше ръкавици. Косата ѝ бе прибрана в сложна прическа.

– Дилиън, ти си болен! – възкликна тя и приседна на леглото, където той лежеше.

– Не съм, но днес видях едно момиче. Не мога да опиша дори какво ми каза то за теб и...

– Ти си омагьосан – прошепна уплашено Млада, държейки ръката му. – Усещам как те е изгорило докосването ѝ. Тя е онази вещица, просъществувала чрез легендите за Леговищата на Мраковестниците, които властват в бурни нощи и пълнолуние. Наистина имаше пълнолуние на Форвила вчера, но няма сила, която да предпази от подобни същества непоковарените от зло. Тя трябва да умре, на свобода е. В царството ви има вещица, Дилиън.

– Но тя... тя не би могла...

– Ти си болен и ще продължиш да боледуваш, защото магията не се лекува с отвари. Освободиш ли се от източника ѝ, отива си и страданието. Убий я. Ти, сам, със собствения си меч.

Царкинята се наведе и целуна устните му. Главата му се замая,

нахлу горещина. За миг му се стори, че черни облаци замъглиха очите ѝ, ала тя погали косата му... и изчезна...

... „ела при мен“... „тя трябва да умре... ти, със собствения си меч“... С едно премигване настъпи промяната. Мракът се завъртя, а той се озова в тъмна кула... единствената светлинка се процеждаше от кристал, поставен в средата на сложен символ... непросветляем черен кристал... струи светлина... но той поглъща светлината, тя представлява сноп лъчи в огледалната му сърцевина... писък, който се връза в съзнанието му, чудовищен, животински рев... Остана само болката...

– Майчице! – изкрещя Дилиън и скочи от леглото. Беше плувнал в пот.

След малко вратата се отвори и в стаята му влезе Сирала със светилник в ръка. Носеше ленената си рокля, само се бе наметнала с плаща. Прибираше се в покоите си. Всъщност в момента той нямаше никаква ориентация спрямо времето. Знаеше само, че е тъмно и студено.

– Дилиън?

– Тук съм.

Светлинката се насочи към масивното резбовано кресло пред камината, от която лъхаше хлад. Дилиън беше мокър. Чистеше меча си с маслено парче кожа.

Сирала клекна пред него и потърси очите му. Постави ръка на лицето му.

– Ти си болен. Какво ти е?

Той дръпна ръкава на ризата си и ѝ показа ръката си. Очите му не се откъсваха от нейните.

Над лакътя ръката му бе зачервена от изгаряне, което имаше формата на пламък. Сирала ахна и повдигна ръкава още по-нагоре. По рамото му също имаше рани, които продължаваха и по гърба. Младата жена го издърпа и съблече ризата. Белезите му кървяха, но Дилиън сякаш не усещаше болка. Продължаваше да лъска оръжието с неестествена съсредоточеност.

Тя притвори очи и притисна главата му към гърдите си. После повдигна брадичката му и се взря в потъмнелите му очи.

– Откъде са тези изгаряния?

– От вещицата, която аз ще убия още сега, за да спася...

Тя трепна, но се овладя и се отдръпна от него. Махна меча от коленете му и прошепна с непоколебим глас:

– Никъде няма да ходиш. Сънувал си нещо обърквашо, но никого няма да убиваш.

Тя излезе, но не след дълго се върна и се зае с раните му. Той беше безчувствен. Не можеше да се отгърве от натрапчивите спомени, от образа на онова момиче. Разбираще, че Сирала му говори, но не успяваше да допусне думите ѝ до себе си. Той изпи безропотно отварата за болката, но не му се искаше да я подтиска, за да му напомня за отмъщението. Единственото успокоение остана сестра му, когато приседна до него на един стол и продължи да го гали и след като заспа.

Когато се събуди слънцето още не беше изгряло и навън цареше призрачен сумрак. Сирала беше лежала до него и се надигна, когато той се размърда.

След половин час Дилиън препускаше по все още смълчаната улица с трима стражи към дома на момичето. Той разбра, че тя в действителност се казва Абвима и брат ѝ Зекелниш е във войската на Талитат. Той беше заминал в ранните часове на утрото с хората си. Дилиън се чувстваше замаян, думите на Млада се повтаряха ясно и непрекъснато в главата му. Той така и не можа да разбере какво се случи след като тя изчезна, но страхът от магьосницата, която знаеше името на сестра му, замъгляваше разума по-силно. И в същото време дълбоко в себе си той вече бе престанал да изпитва онази заинтригуваност от предстоящата среща с Млада. Нещо съвсем слабо бе започнало да трепти в ума му.

Но не, проклетите зимни елементи! Тя беше права, само вещица, с нечистата ѝ сила, може да знае това. Дилиън не вярваше, че Млада, царкинята – господарка, която познаваше чрез сънищата си от десет годишен и с която живееше през нощите желае смъртта му. Беше му трудно да свикне с това, че двамата се сънуват взаимно и общуват така, сякаш са заедно, но бе продължило толкова дълго, че той дори не се замисляше за особената им връзка. Той вярваше в божествената възплътителка на сънищата и тя бе една от приказните свръхсили, за чието съществуване той бе убеден. И все пак едва сега се зачуди що за сънища бяха това? Младият мъж дори знаеше дните, в които тя се появяваше.

Няколко души се загледаха подире им.

Близко до къщата имаше кръчма. Чаткането на копитата по калдъръма предизвика интереса на трима окъснели гуляйджии. Те изведоха конете си от двора и побързаха да се потулят.

В отговор на почукването на вратата се показа майката на момичето, но Дилиън усещаше, че Абвима вече я няма. Жената се поклони пред принца, но той почти не чу последвалия разговор. Кимна разсеяно на хората си и потегли към замъка.

Южната част на владенията на Селвей преминаваха в иглолистна

гора. Дилиън я познаваше много добре; беше предпочитана обител на сестрите му и на Талитат. Иглолистните дървета бяха много гъсто разположени, а земята бе покрита с килим от ситни игли, който попиваше почти всякакъв външен шум, с изключение на този на самата гора. Нерядко околността бе огласяна и от долетяло отдалеч ехо и нежен шепот на плискаща се вода. Въздухът бе застинал, пропит с влага и дъх на смола.

Дилиън я долавяше, тя беше близо и го чакаше. Не можеше да е друго, но беше сигурен – „чуваше“ присъствието ѝ.

След малко излезе на слънчева поляна в сърцето на горичката. В средата имаше пречупен на две бор, а дънерът му се бе срастнал с пъна на отдавна отсечено дърво. Борът се бе скършил при ураганна буря, в навечерието на шестнадесетгодишния рожден ден на Дилиън. То бе единственото пострадало дърво през тази нощ, запомнено то младежа с особена смесица от въпросителни и възхита.

Абвима седеше на пъна и решише огненочервената си коса. Беше облякла позахабена синя риза и черни панталони от вълна. На краката си носеше удобни чизми от биволска кожа. Беше красива.

Той скочи от коня и пристъпи неуверено към светлината. Сърцето му биеше до пръсване.

Тя го погледна и на устните ѝ трепна усмивка.

– Как са изгарянията Ви?

– Болят.

– Знам. Ти си мислиш, че аз съм те наранила. Но това е невярно. Изгарянията са от Млада, когато те докосна, а раните – от Пазителя на кулата.

– Ти първа ме докосна.

– Аз държах другата ти ръка.

Той изтегли меча си.

– Знаеш ли, че Селвей *не вярват* в магьосници? Такива като теб са осъдени на смърт.

– Не – поклати глава девойката, – вие *не почитате* магьосници, а аз съм осъдена на смърт от Млада.

– Я, спомена името ѝ. – Той пристъпваше бавно, жажда изгаряше устните му. – Ти не би могла да знаеш за нея, ако не беше вещица.

– Не съм вещица, но също я сънувам.

Дилиън се обърка.

– Сънувам я от единадесет години. Сънувам вас двамата. Но всичко се промени, когато тя пожела да се срещнете. А освен това, как може да

подкрепяш неуважението, таено в семейството ти към необятността на подобни умения и сила, каквито съдържа магията, щом ти също притежаваш тази дарба?

– Това не е вярно! Никой от Селвей не е бил магически притежател.

– В такъв свят живеем, Дилиън, че във всяко семейство рано или късно се ражда магьосник, и то талантлив. Така е устроена Лирика. Силата просто се излива върху ни, наслоява се и ние в крайна сметка я приемаме и се научаваме да боравим с нея. Много могъщи възли минават оттук и голямо е противоречието и съревнованието на магията. Затова ти си специален. Как мислиш, че би бил възможен този ваш контакт чрез сънищата, ако не с магически средства?

Дилиън се вгледа в нея и прошепна:

– И ти ли имаш такива способности?

– Да, за съжаление. Странните сънища и видения бяха, може би, причината да не съм много уважавана от майка ми. Но всичко това е без значение сега. Аз и без това никога не съм се чувствала никъде у дома си.

И двамата замълчаха, но след малко принцът попита:

– Защо каза, че името ти е Лазара?

Тя погледна в очите му и поклати глава:

– Не зная.

– А откъде беше сигурна, че ще те последвам и ще те намеря тук? – Абвима повтори жеста. – И това ли не знаеш? Какво знаеш тогава?

– Че трябва да дойда с теб.

– Какво?! – Той невярващо се взря в нея. – Не може и дума да става. – След миг се усмихна. – А защо пък не? Нека получиш възмездие си от тази, която накара мен да го направя.

– Това няма да се случи, тъй като ти ще ме пазиш. А аз ще защитавам теб, защото така трябва.

Дилиън не каза нищо. Само я гледаше.

– По-добре да тръгваме. Ако сме достатъчно бързи, ще стигнем до върха преди да се стъмни.

– От къде знаеш къде отиваме?

– Била съм там. Не помня пътя, но съм сигурна, че няма да сгреша.

– Кога?

Тя прибра гребена си и взе малката си торба от земята.

– Не знаеш.

Абвима тръгна на север, но се обърна и подвикна на Дилиън:

– Това дали ще дойдеш с мен или ще продължиш сам е без

значение. Пътищата ни обаче са едни и същи, защото и аз отивам при Млада. Ако обаче усетя, че ме мислиш за вещица, бъди сигурен, че ще те убия със собствения ти меч, колкото и да си ценен. Ще стане толкова бързо, че дори няма да те заболи. А аз съм добра с меча, повярвай ми. Никой не може да се подиграва с мен. Пък било то и принц на Селвей.

Пътят през гората беше труден, но спокоен. Докато се изкачваха, времето се заоблачи и ги обгърна приятен сумрак. Въздухът бе студен, а вятъра, макар и режещ, не можеше да проникне дълбоко в девствените уои. Следобед стигнаха буйна планинска река. Облачността близо до върха се увеличи и закапа дъжд. Двамата решиха да останат и да преносват, защото се стъмваше.

Настаниха се в пръстена, образуван от стволите на пет вековни секвои. Конят на Дилиън се отдалечи и отиде да пасе по-близо до водния източник.

Дилиън постла наметалото си върху сухите иглички и отиде да потърси малко пресни корени. Намери грудки на папратова камбанка и гъби-жълтотреви, които се нуждаеха от вече повяхнала трева, за да поникнат. Покрай реката имаше много открити пространства, където растяха цветя и храсти.

Когато се върна, Абвима вече бе запалила огън. Извади от торбата си малък къс кинжал с негравирана ръкохватка и парче сухо месо, увито в бяла кърпа, след което отрязва няколко парчета и подаде едно на Дилиън. Със своя кинжал той обели гъбите и корените и ги наниза на подострена клечка, която постави за малко в огъня, докато се опърлят на пламците. Абвима мълчеше, но не откъсваше очи от него. Докато го наблюдаваше как леко завърта пръчката, се подсмихна и сведе очи, за да не го притеснява. Той се смущаваше от нея и не знаеше какво да й каже, въпреки че цял ден се бяха движили заедно. Доверяваше й се, макар и не напълно, но тя излъчваше някаква успокояваща хармонична увереност. Дилиън повече не беше помислял за магии.

Не говореха и докато се хранеха. Той се улови, че се взира в кристално сините очи и че несъзнателно на устните му трепваше усмивка. Мислеше си, че ако Лазара беше тук, тя би изглеждала точно така.

Щом от огъня останаха трепкащи вългени, Абвима легна на наметалото му и се зави със своето. Той постоя край жаравата и едва после се намести в другия край. Боляха го изгарянията и отказа предложената половинка от наметалото. Не искаше нищо да го докосва, но най-вече го мъчеше жаждата. На два пъти мокри лицето си в близката вода.

– Боли ли те?

Гласът ѝ бе тих шепот. Той току-що се беше отпуснал по корем и не намери сили да я погледне.

– Не. Спи. Нищо ми няма.

Тя замълча. След малко пак се обади. Той мислеше, че тя е заспала.

– Не исках това да ти се случва. Не ми е лесно да го понеса, защото знам, че аз съм виновна. Не трябваше да ти казвам нищо. Нямахте да последва друга среща.

Дилигън се унасяше, но някак си успя да проумее думите ѝ. Млада го беше посетила две вечери поред. Това никога не се беше случвало. Точка. Мисълта му секна и той потъна в съня.

– Дилигън – каза сякаш на себе си Абвима, – това повече няма да се случи.

До върха остана съвсем малко, растителността оредя и на нейно място се заредиха нискостеблените дървета, треви и храсти, които коренно бяха променили формите си, поради постоянните пориви на студени и топли ветрове.

Беше започнало да просветлява, но слънцето още не бе изгряло. Всъщност може би беше, но на тази височина и при обграждащите ги планински върхове беше трудно доловимо. От време на време прехвъркваша снежинки и двамата се увиха по-плътнo в плащовете си. Тук горе нямаше почти никакви пътечки, но теренът не затрудняваше хода им и яздеха често, даже по твърде стръмни и криволичещи участъци.

По време на поредния преход Абвима изведнъж скочи от коня. През цялото време тя се ориентираше безпогрешно и следваше посоката без отклонения. Тя знаеше къде отива, но Дилигън не беше казал нищо. Единственото, което Млада му бе прошепнала бе, че пътят върви все на север и че той трябва да върви сам до връх Сомолез, където бе замъкът ѝ. Там, където гората свършваше, имаше едно дърво, усукано в посока изток, а на изток, над голяма скална плоча по изгрев слънце въздушните реки долитаха, понесли в микроскопичните си частици материята на двете колони – пътят към владенията ѝ.

– Близо е. Там, напред – прошепна младата жена.

Той слезе и поведе коня. Продължиха пеша.

Някак рязко и неестествено гората напред просветна, сякаш озарена не от едно, а от шест слънца. Макар че нямаше толкова дървета, в далечината се бяха струпали борчета, някои от които зелени, а други потънали в сняг. Двамата забързаха нататък.

– Хайде, принц Селвей. – Направи му знак да я последва. – Време е.

Той въздъхна и се подчини безмълвен.

Те излязоха на открито и затаиха дъх.

Огромна плоча от гранит се бе надвесила над дълбок каньон, а насреща се разгъваше планинската верига Драккес, която разделяше първия континент на Лирика на две части и се простираше от океан до океан. Една съвършена плетеница от върхове, около куполите на някой от които имаше пръстеневидни дворци. Там, на връх Радензам, се раждаха драконите, а в по-ниското живееха Дракозащитниците, техните най-древни пазители. Но човешкото зрение, дори в невероятното си съвършенство да прониква до най-незабележимите детайли и да събира всички съществуващи нюанси на цветовете под слънцето, не можеше да обхване планините, първи появили се при създаването на света. А човешкият живот, добиващ смисъл чрез разума и логиката на съзнанието, не би бил достатъчен от първия до последния ден, за да обходи обиталището на господарите на небесата.

Душаше остър вятър, но не това накара Дилиън да потрепери. Почти не виждаше върховете, скрити високо в облаци, а само предпланинските части, покрити с вечнозелена растителност в ниското и заснежени във височина. Дилиън видя и два вулкана, а също и три почти незабележимо плъзгащи се ледника.

Въздушните течения се пресичаха в обща точка, при връх Сомолез. Едни бяха леденостудени и носеха аромат на сняг и здрав студ, други бяха топли и носеха дъха на морски соли и миди, трети се кълбяха във влажна мъгла, напарфюмирана с тичинков пращец от момини сълзи, и още топли течения с мирис на чай, на жито и на люляци, студени ветрове, носещи къдрици от слънчева светлина и дъга след летен дъжд. В този почти гол, скалист и заснежен връх се събираха благоуханията на цялата природа, доловена през краткия живот на смъртните.

Дилиън се огледа. Беше невероятно, но облачността спираше там, където свършваше растителността. Над главите им небето бе кристално синьо и прозрачно. Двамата устремиха погледи към тъмния каньон. По дължината му видяха два моста. Единият бе въжен и се люлееше доста впечатляващо от въздушните течения в теснината. Другият беше каменен, украсен със статуи и арки. Колоните, които го крепиа, се спускаха дълбоко към стърчащите от някогашното речно легло скали.

Светлината се усили и вниманието на двамата бе привлечено от появата на дневното светило иззад веригата на Драккес. На Дилиън му се струваше, че на това място никога не изгряваше слънце, защото сякаш не бе възможно да се пребори с непреодолимата изсечена стена от гладки, вечни скали.

Те извърнаха глави и потърсиха усуканото дърво. То беше безлистно, с гладка сива кора. Около стеблото му в скалата сякаш бе „изрязан“ от човешка ръка идеален кръг. Самите му клони бяха тъй причудливо усукани, че създаваха впечатлението за постоянно въздушно течение на изток, защото бяха увити като във водоврътеж.

При следващото поглеждане надолу, върху леко наклонена скална издатина се бяха появили две колони. Дилиън се обърна към Абвима и тя му кимна в отговор.

Докато слизаха внимателно, успяха да огледат колоните. Камъкът беше розов полукъпоцenen кристал. Базата бе прекрасно и съвършено резбована, а на капитела играеха хоро миниатюрни фигурки. В долната част ангели и демонични създания изобразяваха танц, а най-отгоре колоната завършваше с всевъзможни ръбести и овални геометрични тела. Във вътрешността на осеяното с улеи тяло сякаш имаше течност, която създаваше илюзията за движещи се символи и статуарни фигури. Точно отстрани на колоните, на равни разстояния и обърнати един срещу друг, бяха инкрустирани по три зелени кристала.

Когато целият слънчев диск се показа иззад върховете, кристалите изригнаха в синя светлина. Лъчът се отрази и пречупи многократно и от шестте камъка, а после в сияещото пространство се материализира масивна друкрила врата от синьо дърво, също тъй причудливо украсена. Тя се отвори и пред двамата се откри черен път.

– Ето го пътя. Това е единственото, което може да те отведе до нея. И мене. Хайде, времето не е на наша страна.

Той дълго мълча, с поглед, вперен право в процепа. Не беше и сънувал, че такова нещо може да съществува. Магията не беше чужда на Лирика, но той едва сега осъзна в какъв свят живее. Нещо напълно непознато, нещо досега отричано, нещо чуждо. Прииска му се да научи всичко и се почувства горд, че беше надарен. Това бе нещо, което не можеше да се научи, тъй както въртенето на меч. Беше нещо, което трябваше да тече в кръвта ти. В неговата кръв течеше магия.

Сега той трябваше да отиде при Млада. За него тя беше всичко.

– Да – прошепна Дилиън и стъпи върху пътя.

Озова се някъде.

Пропадането сякаш нямаше край. По-точно усещането за време изчезна, защото и самото време липсваше. Нямаше също така и пространство, а само една непроницаема мъглявина.

* * *

Изригна вулкан от огън и светлина и те стъпиха на твърда земя. Озърнаха се. Небето бе ясно и синьо като езерото Бесей, а те се намираха в гладка като стъкло равнина, обградена от кубове, които бавно се въртяха, балансирайки на единия си ръб. Черният път бе под краката им. В края имаше врата. Бавно се приближиха и я отвориха.

* * *

Задуха вятър. Озоваха се върху виолетово стъкло, а в червеното небе пълзяха насечени облаци. Продължиха да вървят по пътя и небето, преминавайки през оранжевите си нюанси, стана жълто.

Абвима и Дилиън спряха шокирани. Пред тях се издигаше най-голямата арка, която въображението можеше да създаде и побере. Тя включваше хиляди, милиони воали, развявани в посока на течението, докато променяха структурата и цветовете си. Арката бе огромна хологлама от безплътни елементи. От другата ѝ страна бе тъмно, в небосклона се забелязваше трепкането на малки бели триъгълничета.

* * *

Преминаха напред. Край тях се стрелнаха ято зелено-фосфоресциращи пеперуди, последвани от стопаните си – групичка спореци крилати духчета, които оставяха след себе си мирис на червени рози. Двамата следваха сивкаво-сребристото сияние на пътеката и пред очите им изникна чудна гледка.

Този свят, с преобладаващи тъмни окраски, бе озарен от великолепен, прозрачен, островърх кристал, разположен в ниското. От него струеше животворна светлина, която хвърляше яркостта си из цялата околност. Сякаш разгневен магьосник бе затворил слънцето и неговия град с причудливи, островърхи кули в кристална кутия. Дворците искряха в утрото, а в ниските заливчета все още се разпръскваше мека мъгла. Мост водеше към вътрешността на вълшебния свят, наситен с движение.

Дълго не можеха да помръднат от вцепенение. Божественото творение бе като от легендите, макар те да знаеха, че всичко чудно и митично в легендите някъде е реалност. Лъчите се сипеха щедро върху околните хълмове.

Пътеката свършваше в рамка от картина, не по-голяма от човешки бой, охранявана от изваяна Сиренова риба и гол до кръста рицар от „мек“ камък, който държеше в едната си ръка гербов меден щит, а в

другата – жезъл. В ръцете си женската фигура държеше ябълка и меч от сребро.

* * *

Следващата спирка бе градината на боговете, както им се стори в началото. Непосредствено край пътя имаше различни дървета, всички от злато. Следваше градината от сребро, нежни и фини листа, клонки, треви, птици, дори прехвърчащи насекоми. Слънцето залезе много бързо и мигом преобрази всичко материално. Растенията и животинките изстигнаха и се обагриха в млечни искри.

* * *

Първото, което усетиха в следващото измерение, бе горещината. Видяха, че са стъпили върху малък остров в море от лава. Пътеката бе накъсана на различни островчета. Край тях се стрелкаха крилати същества, които не можеха да се сравнят с нищо познато – чифт червени очи, люспи от злато, петвърхи опашки, спираловидни рога, пищни форми. От време на време се долавяха звуци на шумоляща коприна, шепот, гърлен смях, неразбираеми думи. Но Дилиън и Абвима гледаха право напред и не отклоняваха вниманието си, докато съсредоточено прескачаха от плоскост на плоскост. Със следващата стъпка на Абвима обаче единия камък леко поддаде и земята се разлюля. От лавата се подаде връх, а в следващия момент от кипящата лава бе изплувала кула, така висока, че стълбите, които я обикаляха и евентуално водеха до скрита на върха врата, просто се губеха от поглед.

Изходът бе приел форма на огледало, което двамата с облекчение прекрачиха.

Озоваха се на същата площадка, а след пристигането им колоните отново се стопиха. Дилиън объркано се озърна. Всичко си беше същото – дървото, плочите, горичката – но вместо каньона и планинската верига наоколо бушуваше черно море. Пръските му достигнаха до скалите и ги покриха с хлъзгаво мека пяна и зелени водорасли. Плащът на Дилиън бе мокър от неприятно солената морска вода; ботушите им шляпаха несигурно.

Момичето бутна младия принц и му посочи към връх Сомолез.

Сега той не беше само гола скала. Там се издигаше висок, тъмен замък. До него отвеждаше същата черна просека, която ги бе превела през измеренията. Абвима и Дилиън тръгнаха към него, а под стъпките им

хрущяха миди и корали.

Масивните порти бяха леко откренати. В главния коридор бе тъмно, единствената светлина се процеждаше от две спираловидни бели свещи. Подът бе гладък, но безшумен. Никакъв звук не подсказваше, че в обителта има живот.

Въздухът се раздвижи. Миризмата на море се смеси с дъха на восък и нежен женски парфюм. Централните стълби тръгнаха от центъра на следващата зала. Еднопосочният коридор нямаше врати, а само три картини и пет огледала. В тази зала имаше скулптури и релефи, пода бе многоцветна мозайка със сцени от някакви битки между нечовешки същества. Стените бяха огледални и отразяваха сюжетите. Постепенно огледалните образи се замъглиха и фигурите се размърдаха оживели.

Двамата наблюдаваха войни, проведени в навечерието на създаването на света – изначалният конфликт между силите бе ослепителен в огромната мощ, настъргвена сила и уверена стремителнина, която противниците влагаха, стремейки се да надделаят един над друг.

– Боже Сътворителю Рил, що за място е това? – прошепна принцът потресен.

– Дилиън, не ги гледай. Трябва да бързаме!

– За какво? Не разбираш ли, че това тук ни показва нещо, което никой друг не би могъл да знае? Истината за създаването на всичко!

– Това не са тайни за очите на смъртен. Това е скритото знание за Сътворението, за божествеността, която ти е чужда и до която не можеш да се докоснеш дори в най-висшата си степен на усъвършенстване. Не ти е позволено! Сега сме тук за друго. Да унищожим яйцевидния кристал на Млада, защото той е връзката ѝ с Мрака.

Тя млъкна и впи очи в неговите. Вдигна ръка и го погали по лицето.

– О, мой Дилиън! Спомних си. Толкова дълго чаках...

– Дилиън! – Възклицанието дойде от върха на стълбите. Двамата стреснато се обърнаха.

Млада беше развълнувана и протегна ръце към него. Тогава очите ѝ се спряха по-обстойно на лицето на жената до него. Тя мигновено настърна и изсъска:

– Ти! Как смееш...?!

Ръцете ѝ се стрелнаха и описаха неразбираем жест. Между пръстите ѝ се оформи черно кълбо, което с един-единствен замах се отдели и политна към Абвима.

Тя отстъпи назад и се спъна. Кълбото я удари и тя падна в

безсъзнание.

– Какво пра... – Тя го прекъсна с махване на ръка.

Доколкото можа да долови първоначално, нямаше много светлина където и да се намираха. Зрението му бе замъглено, но след като примигна два-три пъти черните кръгове изчезнаха.

Намираше се в малка кула, която имаше един-единствен прозорец към света, който, както изглеждаше бе много мрачен.

Слабата светлина на факлата със зелен пламък правеше сенките бледи и несигурни. В средата на стаята, чийто под бе украсен само с един червен символ, имаше сияещ черен кристал с яйцевиден овал. Беше поставен на стойка, съставена от висящи във въздуха окръжности. Камъкът бе олицетворение на най-ужасяващата и първична тъмнина. Той беше беззвездна и безлунна нощ, мрак, какъвто рядко се среща дори и в най-скритите кътчета на Вселената, която със своите безброй слънца и галактики би изглеждала и искряла както първия ден от възникването си. Този камък, побиращ се в две шепи, изсмукваше всяка капка светлина в пространството на кулата.

Въпреки това в центъра му имаше някакво неопределимо сияние, тънко като нишка светъл лъч.

Дилиън със закъснение установи, че седи на каменен трон, опрян в стената. Усещаше въздушно течение, което се провираше през леко плесенясалите пукнатини на камъните. Стори му се, че чу гръмотевица.

Абвима леко простена. Дилиън скочи от трона и клекна до девойката, която бе все още зашеметена и лежеше на земята. Той я докосна предпазливо, но в този момент се появи Млада, добила присъствие сред облак от дъждовни кубове.

Той стана и я загледа безмълвен. Тя беше висока и много грациозна. Черната разпусната коса се сливаше с абсолютно правата рокля от черна свила. Не носеше украшения, с изключение на масивния колан от тъкани сребърни жички, който падаше под кръста и подчертаваше извивките. Очите на царкинята бяха черни и непроницаеми.

Тя се усмихна.

– Дилиън, най-последно!

– Да, след единадесет години сънища, срещата действително се превърна в реалност – едва успя да продума принца от рода Селвей. – Но аз не си представях теб, а и всичко останало по този начин.

Млада не каза нищо, но се доближи и го огледа, като се въртеше

около него и го докосваше от време на време – дрехите, меча, косата. При всеки неин жест тялото му изтръпваше, но той така бе копнял за това, че не помръдна.

– Прекрасен си! – Бе искрено възхитена. – Мъжете-човеци са наистина удивителни. Нашите мъже са така различни! – Тя спря, като си играеше с косата му.

– Ти си първото човешко същество, което е влизало в кулата ми. Ти си най-съвършения.

Млада се отдръпна и отново го претегли в ума си. Очите ѝ изразяваха много неща. След това се доближи до камъка, който междуременно бе започнал да нашепва неразбираеми езически слова.

– Прекарах тук заточена един човешки живот време, макар че за мен това е нищо. Търсих дълго и упорито най-силния и го намерих.

– Не те разбирам. Мислех, че ме обичаш.

– Но разбира се! Защо иначе ще правя това?

– Кое?

– О, хайде стига! Щом си довел тази вещица в обиталището ми, сигурно вече знаеш какво целя като те привлякох тук. Заповядах ти да я убиеш! – изкрещя тя и я посочи с пръст. Беше бясна.

Дилиън погледна към Абвима. Тя се опитваше да се надигне, но крайниците ѝ бяха пристегнати с нещо, което не се виждаше.

– Нищо не можеш да направиш, това е магически сноп, по-здрав и от най-здроо калената стомана.

– Защо го правиш? Каж ми. – Дилиън отново се взираше в нея.

Млада искрено се развесели от недоумението му.

– Няма да позволя на нищо да ми попречи сега, когато най-послед след толкова години, дойде денят, в който да си отмъстя и да се върна.

– Защо тогава не ме уби още долу? – извика Абвима.

– А защо да го правя? Любовта ти даде сили да намериш верния път през всички измерения, да се върнеш и да се преродиш. А след това, когато откри и него, да му помогнеш да стигне до тук с надеждата, че може би ще победи и ще спаси духа ти. Затова, в знак на твоята неугасваща и неподправена преданост, аз ще си позволя да отнема живота на Дилиън пред очите ти!

– Не, недей, умолявам те! – в очите ѝ се четеше неопишуема паника и още нещо излъчваха тези сини очи – жертвоготовност...

– Коя си ти? – Дилиън не бе сигурен дали го е изрекъл на глас или

съзнанието му го е изкрещяло, очаквайки единствения възможен отговор след цялото време на болка и празнота, време, в което го беше крепила вярата в нещо съществуващо и заместващо нея. Но знаеше, че тя го е чула... Абвима го погледна.

– Лазара...?

– Да, Дилиън, аз съм сестра ти. Аз съм Лазара...

– Но как...! Ти не приличаш... – Краката му трепереха, но не повече от душата му, където струните се късаха една по една, а съкрушителната им песен звучеше и в нейните уши.

– Но разбира се! В действителност аз съм сестра ти. Погледни ме! – Млада се усмихваше.

През сълзите Дилиън видя, че макар и не така детски, чертите на лицето ѝ приличаха на тези на майка му. Но косата и тези бездънно пус-ти очи с цвета на камъка-прокобесник, какъвто се подаряваше на всяко новородено...

– Аз отвлякох сестра ти през онзи ден. Имах нужда от нея, за да се свържа с теб. Всъщност нуждата от тяло бе по-наложителна. Тук не е много устойчиво за природата ми. Но връзката между вашите съзнания бе удивително силна, дори за близнаци, защото у теб има магическа дарба, която се пренасяше и у нея. Но източника си ти. А и рождения ви белег – разполовен слънчев кръг, разделен между двамата на две половинки, които си пасват идеално. Това е ключът, с чиято помощ ще приема силата ви, за да се върна у дома, отвъд Арката.

Дилиън сведе поглед към дланта си. Половинката от слънцето винаги бе била там, но той никога не беше се питал какво значи. Смътно си припомни как двамата с Лазара допираха ръцете си, докато играеха...

– Силата на един магьосник е всичко. Цялото му същество. Дори за един напълно необучен бъдещ Боравещ като теб *тя* е твоя структура и животът ти без нея няма да е възможен. Ще загинеш. Да, вярно, аз можех да имам всеки друг. Всеки *обучен*. Но наложените прегради и умения на обучените са само още едно препятствие, което ще ме забави. Но ти, пръв адепт в родословието на тристагодишна фамилия, с първичните ти заложби, се оказа всичко, от което имам нужда.

Дилиън слушаше. Знаеше всичко, което тя му каза. То беше вътре в него. Изпълни го някакво странно спокойствие. Защото сега разбираше.

– След като отстраних духа на сестра ти от тялото чрез дълги и изключително сложни ритуали, аз я прогоних в периодичен ред от измерения, подобни на тези, през които минахте вие. Но тя е намерила изход и се е върнала. Аз сгреших като не я пратих в Кристала, но сега това вече

е без значение. След това се е преродила в това момиче, Абвима, и е започнала да те търси, макар да е родена на другия край на материка. Нищо чудно, че е имала същите сънища като твоите, но е присъствала така майсторски, че дори не съм усетила присъствието ѝ през тези години. Винаги съм твърдяла, че духовността се обогатява непрекъснато, независимо от възрастта. От значение е само преживяното и грешките, които се научаваш да не допускаш повече. Ти обаче, Лазара, явно нищо не си разбрала от дългото си скиталчество. – Устните ѝ се разтеглиха в зла усмивка. – А може би става въпрос за така наречената смелост.

– Ти си демон! – каза Дилиън, но не прозвуча така шокиращо, както му подейства.

– Ами да! Трябва да признаеш, че нямам вид на такава, нали?

– Напротив. Очите ти те издават. Очите на Лазара са сини.

Млада повдигна вежда и се смръщи учудено.

– А ти какво очакваш – да видиш рогата дяволица ли? Та в действителност аз дори нямам опашка. На това съзнателно ниво ти можеш само да ме усетиш в истинския ми облик, но не и да ме видиш.

– Значи това е свилената премяна? – Дилиън извади бавно меча си.

– На теб ти прилича на такава. О, ще се биеш ли? Смяташ ли, че можеш да ме победиш с това... парче смъртен метал?

– Не, тъй като ти си нещо нематериално и едва ли ще мога да те убия, но за тялото не съм толкова сигурен.

– Нима ще убиеш сестра си?

– Това не е сестра ми. И тялото няма значение, когато душата ѝ е жива.

Той повъртя тежкото оръжие и успокоителната хлад от гладката ръкохватка се просмука в мислите му и донесе спокойствие. Дланта му стисна меча здраво.

– Не можеш дори да ме нараниш. Обаче това предизвикателство не бива да се изпуска.

Млада долепи ръце една до друга и след това бавно ги отдалечи. След малко тя вече държеше прекрасно по изработка хладно оръжие и премери тежестта му за секунда. После го вдигна уверено в защита.

Той нападна пръв, а тя ловко парира удара по права линия. Контратаката от страна на Дилиън се състоеше от дъгообразно разсичане, което тя отново отби с лекота. След това Млада нападна рязко и много бързо, като способността на Дилиън да я отблъсне се дължеше само на придобития с много тренировки инстинкт. Той забеляза, че тя не се притесняваше от тежестта на оръжието си и от време на време го държеше

спокойно с една ръка. Бе отново негов ред да отвърне с майсторски изпипана серия от разсичащи удари, след което за миг смени тактиката с лъжливи движения и настъпление. Последният му удар срещна меча ѝ и сблъсъка бе ознаменуван с рояк искри, лакомо погълнати от кристала. Млада се движеше като професионален фехтовач – леко и пъргаво, на чиято сръчност Дилиън не отстъпваше.

Тя отново се усмихна и отстъпи, отхлабвайки хватката. Дилиън също се дръпна крачка назад, дишайки тежко. Сега или никога!

Той вдигна меча, за да нанесе бърз и смъртоносен удар. Бе преценил с точното око на стрелеца Талитат ъгъла на атака и силата.

Млада замръзна и миг преди острието да я прониза, тя махна с ръка и безпогрешния жест накара меча да отхвъркне надалеч. Той се удари в стената и падна в краката на Лазара.

В следващата секунда блестящото острие на Млада се заби в Дилиън.

Момичето отстрани изпищя, но младежът не разбра защо. След това подът се удари в лицето му. Той остана да лежи безмълвен, а Млада изтегли оръжието. Бликна кръв.

– Много добър воин си, но воини талантиливи – колкото шеш. Ти си ценен по един много по-специален начин, но не можеш да го разбереш. Всичко можеше да свърши по-различно. Имаше начин да дойдеш с мен. Разбира се не в този свой образ.

Млада измърмори някакви думи и пред нея се появи огромна, дебела книга с мътна чуплива подвързия. Тя отвори определена страница. Започна да чете и чертае, а камъкът усили шептенето си.

Дилиън извъртя глава към сестра си, която плачеше, седнала на трона и се опитваше да се освободи. При това негово движение кръвта бликна по-силно. На него му стана студено, но не го болеше. Стори му се, че забравя да си поеме въздух.

Той събра последните си сили и протегна ръка към сестра си, а сините ѝ очи го пронизаха с дълбочината си.

– Подай ми ръка, Дилиън – шепнеше в този момент царкиня Млада, надвесена над умиращия воин.

След това времето сякаш се обърка и хода му се ускори.

– Не! – изкрещя Лазара и скочи, сграбчила меча на брат си. Оковите се стопиха и тя се хвърли напред.

Млада вдигна очи изумена. Реагира светкавично и хвърли няколко магически мрежи, но те не достигнаха до Лазара, стопени от мощното ѝ излъчване.

Другото беше неизбежно.

Със силен вик Лазара вложи цялата си душа и физическа сила, и стовари меча върху жужащия къс кристал. Той се пукна и се счупи като стъклено топче.

Изви буря. Тя дойде от онова тъмно и мъртво прозорче, което гледаше към непредсказуемото. Навън. Към Границата. Ураганът обви тялото на демона и го засмука.

– Защо? Какво направи, Дилиън? Дилиън, моят единствен...!!!

Всичко, което успя да каже преди вихрушката да я погълне, бе за него.

В кулата останаха само двамата.

Лазара повдигна главата на брат си и му се усмихна. Беше се погрижила за раната му. Сега само го болеше.

Той я огледа. Това си беше тя, Абвима – Лазара. Червената ѝ коса блестеше... с леки руси оттенъци.

Лазара приличаше на майка им.

– Хайде. Да тръгваме към дома.

Бризът довя повея на лятна омара и водорасли. Небето бе чисто и озарено от сияйната ласка на две слънца.

На единственото островърхо прозорче кацна водна чаеная и любопитно примигна с жълтите си очички.

6.01.1999

КРАЙ

© 1999 Мина Спиридонова

Източник: Библиотеката на Александър Минковски

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/617>]